

I. felvonás

Az Elfeledett Háború

7. fejezet

Vér és Halál

Nem tudta, hol van, s legfőképp miért, mikor magához tért. Csak lassan, nehézkesen tudta felnyitni halványkék szemeit, hátha az eléjük táruló kép némi magyarázattal szolgál a lelkében egyre csak örvénylő kérdései felől. Melyek közül a legrendkívülibb az, hogy miért éri ilyen megfoghatatlan, szinte már természetfeletti meglepetésként az élet. Mintha legbelül valami már lemondott volna erről.

Pedig nem érzett fájdalmat, csak éhséget, s valami különös, megmagyarázhatatlan érzést a lágy bőrén. Olyan volt, mintha az élete leghátborzongatóbb élményét élné át, anélkül, hogy bármitől is rettegne. Mintha bőre minden egyes négyzetcentimétere egy jó vastag szőrmetakaróért kiáltana, csak épp ennek az okát nem értette. Az előző két év során számos különös helyre sodorta már a sors Myra mester oldalán, de nem egy ilyen helyre. Vagy bármely más planétára, ahol bármilyen tekintetben is hasonló viszonyok uralkodtak. Mindazonáltal esküdni mert volna rá, hogy érzett már ilyet, valahol, valamikor az életében. Ám nem ilyen erőteljesen, közel sem ilyen léptében.

S mikor végre az elméjébe nyilalltak a történetek, rájött, hogy mit jelentenek ezek az ősi ingerek, melyekben neki, egy Tatoonie születésű lánynak nem igazán volt része:

Rettenetesen fázott, a csontjaiig hatolt már a hideg.

Amint felismerte a mindenki más számára fájdalmasan nyilvánvaló tény, már felmérhette a környezetét. Szemei eddig is nyitva voltak ugyan, azonban amíg az elméje a megmagyarázhatatlan érzet eredetével és az elmúlt órák eseményeivel volt elfoglalva, megfeledkezett az elé táruló képek özönéről. Mondhatni, eddig észre sem vette, hol van, és csak most kezdhetett hozzá a terep felméréséhez.

S nagyon, de nagyon nem örült a látottaknak.

Mivel ez idáig eszméletlenül feküdt az elsöre fémes érzetű talajon, a sötétszürke mennyezetről lelógó, még mindig heves szikrákat hányó vezetékeken akadt meg kíváncsi, immár megrettent tekintete. Felismerte a plafon hajlatait és formáját, a Matchmaker fedélzetén volt még, valahol a leszállórampa közelében. Az nyilván tárva-nyitva álhatott, ha a hajótestbe férközhetett a hideg.

A lánynak már ahhoz is meg kellett emberelnie magát, hogy oldalra fordíthassa fejét, valamint a karjaival ülő helyzetbe mozdíthassa a testét, hiszen így már teljes képe akad majd a látottakról. Szembesülni fog a kegyetlen valósággal, melyben eddig szinte mindig csalódnia kellett, ha az egy ilyesfajta helyzetben érte.

Ám pontosan tudta, ha életben akar maradni, ez a lépés nélkülözhetetlen.

Mivel a tudata különös mód arra intette, a lábait még véletlenül sem próbálja használni a mozdulatsorhoz, a szíve még attól is rettegni kezdett, hogy azokkal olyasmi történhetett, melytől még az Erő is kímélni próbálta. Így elsőként rájuk irányozta szemeinek kétségbeesett pillantását, aztán meglepetten szembesült a két teljesen sértetlen, csak épp elgémberedett végtag látványával, melyeket csakhamar mozdítani is próbált. S egy kisebb hegylánc esett le a szívről, mikor azok menten engedelmeskedni is kezdtek. Eddig nem is találta rossznak a felállást.

Nem, míg a fal felé nem mozdította átmenetileg örömteli tekintetét, melyek rögvest megakadtak egy jókora, egészen a fejéig és karjáig húzódó, még vöröslő vértócsán. Úgy érezte, mintha egy teljes ütemet kihagyott volna a szíve, miközben sietve odakapott a másik karjával, ám egy karcolást sem lelt.

Sem a fején, sem a lekkuin, ahogyan a karján sem.

Aztán akaratlanul is egyre több és több vért vélt felfedezni a környezetében. Az ott volt a flakon, a padlón, s nyomokban még a mennyezeten is, egy második méretes tócsába csepegve. Eleinte nem értette, hogy lehet ilyen sok belőle, amikor őt még egy karcolás sem érte, amikor is szemei megakadtak egy holttesten.

Majd még egyen, s még egyen.

- *A társaim? Az... az nem lehet...* – hebegte gondolatai közt, mérhetetlen riadalom által övezve. Szerencséjére, mielőtt még az érzelmei rávették volna, hogy sikoltson egyet, szembesült a kétes érzeteket hozó ténnyel, miszerint az körülötte élettelenül heverő, vérbefagyott testek még csak nem is hasonlítanak a mesterére, vagy éppen a bátor kísérőire. Ezek voltaképpen birodalmi katonák voltak, szürkés vértjeikben.

Eddig bírta a földön heverést, s a tétlenkedést. Ezek sosem járnak egyedül, vagy éppen hármásával, tehát el kell tűnnie innen. Egy macska gyorsaságával pattant fel a fagyos padlóról, immár teljes mértékben megbizonyosodva afelől, hogy sértetlenül vészelté át a zuhanást. S ennek nem csak azért örült, mert utálta az orvosdroidokat, vagy éppen a gyengélkedőt. Elvégre, ha nem akad rá a többiekre. Akkor minden csepp erejére szüksége lesz a túléléshez, vagy ép az újabb fogságba kerülés lehetőségének mindkét velejárójára. Az elkerülése és az átélése sem épp sétagalopp.

Mint minden stresszes, veszélyekkel teli helyzetben tette, ezúttal is rögvést a fénykardja után nyúlt, nehogy egy váratlan meglepetés bizonyulhasson az utolsónak, melynek szemtanúja lehet. De ezúttal nem találta a helyén az ádáz fegyvert.

A *„Biztosan itt hever valahol!”* merő ábrándok által etetett feltételezésnek élve, menten megkezdte a környezetének újbóli, jóval alaposabb felmérését. Valahogy nem lepte meg, hogy ezúttal sem lelt rá az egyenes, a végén lekerekített markolatú szablyára. De a holttestek kezében mereven szorongatott, fagyos sugárvetők, valamint a mellkasukon, fejükön, s az egyikük oldalán, valamint a falak némelyikén fekvő égésnyomok alapján már jóval tisztább képet kapott a történekről.

A társai nagyon is ébren maradhattak a becsapódás után, legalábbis akkorra már magukhoz kellett térniük, mikor néhány – feltehetően a másik lezuhant hajóról érkezett – birodalmi idetalált, hogy meggyőződhessen a támadóik vesztéről. Mivel Hawk nem volt valami szívbjajos típus az ilyen esetekben, az övé lehetett az első, a rámpa küszöbénél célt érő lövés, majd a másik két katona is életét vesztette a kibontakozó tűzpárbajban. Végül a további csapatok érkezésétől tartván a társai távozhattak, hátha menedéket lelnek Xesh haragja elől.

Ez volt az egyetlen logikus magyarázat, de még ez sem stimmelt.

Először is, miért hagytak itt? Hans egy Jedi mester, még nálam is jobban érti az Erőt, hogy nézhetett halottnak? Ráadásul a hajam szála sem görbült, de Hawk még akkor is megnézte volna, hogy élek-e, ha már az első ránézésre is halottnak tűntem volna. Egy klón, akinek a véreben van a nyaki ütőerem elhelyezkedése, hogy tévedhetett ekkorát? És mi van a kardvadásokkal? Jobban mondva, miért nincsenek? A mesteremnek is van egy kardja, és jóval szemfülesebb, mint a többiek.

Mindenképpen használta volna, ha...

Egy erélyes, roppant lépt törte meg a hó felületét, Rya tisztán hallotta annak ropogását. Menten félbeszakadt a kérdéseinek iszonyatos zápora, hiszen azokat kénytelen volt kizárni a tudatából, hogy az Erőt tisztán kémlelhesse.

Fura módon, a szeme ezúttal hamarabb szolgált válaszokkal, mint az elméje, elvégre a férfi nem járt már valami messze, s a következő pillanatban már a végletekig leamortizált helyiségben is termett. Tetőtől talpig birodalmi vértet viselt, ám annak vörösös árnyalatúra festették a felületét, tehát nem egy közönséges harcossal, hanem egy osztagvezetővel, vagy szakaszparancsnokkal állt szemben. *Bizonyára megérkezett a felmentő sereg. El kell bújnom... valahol.*

- Hé, te! Megállj! – förmedt rá a következő pillanatban a férfi, ki legalább két, ha nem három fejjel magasodott föléje. Rya sosem értette, hogy nőhet valaki ilyen roppant természetűre, amikor ő látszólag már megállt ebben a szinte megjósolhatatlan eredménnyel járó folyamatban. Százhatvanötös magassággal állva a hegyomlás előtt.

Persze neki még mindig akadt egy előnye: Az Erő.

- Eredj tovább! Nem láttál semmit... – próbálkozott az ehhez hasonló szituációkban legkézenfekvőbb lehetőségével, egy elmetrükkel. Gyakorlatilag ez az egyetlen esélye egy komolyag galiba elkerülésére, hiszen egy magas rangú sith harcos sosem jár egyedül, ha még legyűri is újabbak teremnek majd a helyébe.

- Már hogy ne láttam volna? Hülyének nézel!? – csattant fel haragosan a férfi, nem esett le neki, hogy mire készült az ellenfele, ki nem is nézett ellenfélnek. – Szépen ülj le, tedd hátra a kezed, aztán mi beviszünk Xeshez. Nyugi, nem esik bántódásod, ha a fél galaxis retteg is tőle, ő nem gyilkol gyerekeket, általában...

- Most ki néz hülyének kit? – ráncolta a homlokát Venn. – Az én fajtámból még egyet sem kímélt meg, ha nem tett rosszabbat vele.

- A te fajtádból? Miért mi vagy te, csak nem e... – felelte a tiszt eleinte széles mosollyal az arcán, amíg le nem támadta a lány. Valami miatt még a felé közeledő ököl láttán sem érezte magát túlzottan fenyegetve, mely egyenesen az állkapcsa felé hasította a levegőt. És olyan erővel érkezett a fémes sisak felületébe, hogy még a twi'lek arca is elborzadt fájdalmában, de mégis talpon maradt ellenfele.

Érezvén, hogy nem sok kárt tett benne, taktikát váltott. Arra már nem maradt ideje, hogy felkapjon a talajról egy sugárvetőt, ezért inkább a másik közelharc fegyverét, a rúgást választotta. Az általa viselt, teljesen átnedvesedett bőrcipő szét is hasadt, ahogyan a férfi oldalába ért, tán még a lány egyik ujjperce is beletörött az esetbe. A birodalmi azonban semmit sem érzett, tán egy kissé viszkedett tőle az oldala, bár ezt a nem túl rendszeres tisztálkodása is éppúgy eredményezhette.

- Na jó, fejezd be kicsi, mielőtt még visszaütni támadna kedvem – harsogta immár fenyegetően a férfi. Ki tudja, eddig tán még abban is benne lett volna, hogy ha ennyire reszket a sithtól, elrejtik előle, hogy látatlanban engedhessék az útjára. Hiszen Xesh sem szokott mást tenni egy eltévedt, fiatal gyermekkel, legalábbis az általa látottak alapján nem. De most már kezdte felbőszítenie különös szerzet.

Rya hirtelen azon kapta magát, hogy elkezdte mérlegelni a lehetőséget. Jedi tanonc vagy sem, azt nagyon is megérezné, ha kapna egy isteneset az ellenfelétől. Alighanem ismét egy szűkös cellában térne magához, vagy egy olyasféle ketrecben,

amit a múltkor mutatott neki az őr. Ennél a lehetőségnél az összes többi alternatíva jobbnak ígérkezett, a diadal kivételével. Csak ekképp lehet rá a többiekre.

Tehát nem kérdés, hogy mi lesz a következő cselekedete.

- Tudod mit – törte meg vékony hangja a Matchmaker (mármint, ami megmaradt belőle) körül sebesen süvítő szél csontig hatoló morajlását. – Most szépen megfordulsz, kísétálsz innen úgy, mintha sosem láttál volna, és akkor nem kell azzal a szemérmetlen tudattal élned a hátralevő napjaidat, hogy elagyalt egy gyermek.

Mivel ennek hallatán a férfi nem tett mást, mint önfeledt nevetésbe kezdett, ezt nemleges válasznak vette. Próbált már ütni, rúgni, egyedül harapni nem mert, tehát eljött egy harmadik lehetőség ideje. Az Erő pillanata.

Még vetett egy pillantást a körülötte heverő holttestekre, majd jobb kezét iszonyatos ütemben emelte maga elé, élete tán eddigi legnagyobb erejű erőlködését az útjára indítva. Na, ezt már nagyon is megérezte az ellenfele, a vértje még be is horpadt a fallal való agresszív találkozásának fényében. Ám nem vesztette el az eszméletét, vagy szenvedett olyan sérülést, mint azt a lány remélte. Fájdalmában nyögve ugyan, de feltápáskodott a talajról. S újult erővel készült rárontani a twi'lekre.

- Meglepődtél? – nevetett fel Rya szarkasztikusan, majd ahelyett, hogy újfent megpróbálta volna, hozott egy, még tőle is hihetetlenül ostoba döntést. Kihasználva a tényt, miszerint a férfi – becsületből – nem hívta a társait, beszállt a fizikai küzdelembe. S a birodalmi vaskos ökle már menten közeledni is kezdett felé.

Hirtelen Annie helyében találta magát azon a bizonyos napon, mikor egy hasonló erejű ütést kellett elszenvednie a szép arcának egy gemorraei által. Egy pillanatra bele is dermedt a tudatba, hogy mi történt szegénnyel.

- Óh, Annie... – visszhangzott tudatában, ahogyan az Erő sugallatait követve lebukott a fémes kesztyűbe burkolt kézfej elől, mely pontosan ugyanott érte volna, ha nem lel rá és kezdi tanítani ki Sohta mester. Döbbenetes, milyen sokat gondol rá.

Különösen most, az ádáz ökölharc közepette, amikor minden mással, csak épp ezzel nem kellene törődnie, ám így is meglepően jól boldogult a nála háromszor természetesebb hegyomlás ellenében. Tekintve, hogy az előbb a nagy erejű ütések és rúgások inkább benne, mint az ellenfelében tettek kárt, inkább a sebes és könnyed harcmozdulatokba fektette az energiáját. A férfi nem is igazán tudta, mit akar ezzel elérni a lány, mert a legfőképp a gyomárba és a veséjébe érkező, főleg rúgásokból álló mozdulatsorokból nemhogy ő, de még a páncélja sem tapasztalt sokat.

Viszont az, hogy sehogyan sem tudja eltalálni az öklével, vagy épp lábával, már annál jobban idegesítette. Éppen ezért egyre nagyobb, darabosabb, erőteljesebb válaszok követték Rya látszólag kudarcra ítélt próbálkozásait. Többek között az a bizonyos rúgás is, melynek elkerüléséhez egy művész kecsessége és egy kígyó hajlékonysága kellett. És épp erre a mozdulatra várt a fiatal twi'lek.

Így, ha csak egy pillanatra is, de tökéletes rálátása nyílt az ellenfele egyetlen sebezhető pontjára, ahogyan lebukott a mellkasa magasságában érkező lábfej alól, egy iszonyatos erejű rúgást irányozva a férfi lábai közé – ő egy lány, neki lehet!

S amint a rettenthetetlen birodalmi harcos odakapott kínjai közt, Rya már fel is ugrott a levegőbe, gyakorlatilag minden mozgási energiáját egy újabb, ezúttal a férfi

halántéka felé tartó lábmozdulatba fektetve. S meglehet, hogy a múltkorit inkább az ő lábfeje bánta, de ezt kénytelen volt megkockáztatni.

Meglepő módon, ő semmit sem érzett, legalábbis eleinte nem. A fájdalom csak azután csapta meg igazán, miután a férfi sisakja behorpadt, a szemét védő üveg pedig nem csak megrepedt, de még szilánkokra is tört a lányban lakozó erőtől, mely őt sem hagyta kénok nélkül. Persze így még mindig jobban járt, mint az immár a fagyos talajon eszméletlenül heverő ellenfele, ki azon a bizonyos napon, csak annyit mondhat a kantinban, hogy „*tökön rúgott...*”.

Szerencséjére, mikor a földre rogyott az érkezése pillanatában, még maradt bene annyi szusz, hogy ne adjon ki komolyabb zörejt a még ártalmatlannak számító sziszegésnél, miközben kezeivel aggodalommal tele tapogatta végig a lábfejét.

- *Remek... „csak” kifícamodott* – állapította meg a történést, mintha ez egy olyan eget rengető dolog lett volna egy jedi számára. Nos, az igazat megvallva nagyon is azt volt, csak túl büszkék voltak ahhoz, hogy kimutassák a kellemetlen élmény velejáróit. Ezek közül az első az volt, amikor vissza kellett rántania a végtagot, ez még könnyen ment, azt leszámítva, hogy kis híján elharapta a nyelvét, annyira félt attól, hogy kiad valamiféle hangot. A másik már a járás volt.

De ezt már az Erő nagyban megkönnyítette a számára.

Tulajdonképpen az első két lépés megtétele után már nem is volt olyan vészes az egész, mintha csak istenesen pofán rúgott volna valakit. A másik lábát a legutóbb megpörkölő lövéshez képest – melyet a köztársági állomásra érve már csak megmutatott egy orvosnak, s azóta már teljességgel rendbejött – ez szinte semmi sem. Ennek köszönhetően a soron következő lépékor elé táruló élmény teljes mértékben leköthette a figyelmét. Még hozzá a hó porhanyós, ám mégis fagyos felületének az érintése, melynek a többsége a kényszerleszállás után kerülhetett ide.

Ha eddig nem is bánta meg különösebben, hogy a mindennapi öltözete alól jóformán a fél teste kilátszott – aki egy sivatag közepén nő fel, nem lesz túl szívbijos, ha a hasából, vagy éppen a hátából kilátszik valami – a bőröltözete alól, s ilyen vékonyka lábbeliket hordott, most minden bizonnyal megkeserülte. Ugyanis ezekbe ez a különös, Sohta által tán hónap emlegetett valami könnyű szerrel beleférközött.

Nem túl nagy szerencséjére, még mielőtt bosszankodni kezdetett volna, nemcsak újabb léptekre, hanem két fiatal férfi hangjára is figyelmes lett. Nyomban megállásra készítette magát, s teljesen dermedten, szinte lélegzetvisszafojtva kezdte figyelni az elhangzottakat. Hátha olyan süketek voltak, hogy még most sem vették észre.

- Te, Spletzernek nem kellett volna visszajönnie?
- Ugyan, alig telt el öt perc, biztos talált valami érdekeset.
- Értékeset? – bár Rya nem látta, de érezte, hogy felcsillant a fickó szeme.
- Nos, mennyi utána, ha akarsz! – rázta fejét feltehetően a másik. – De ha nincs igazad, és csak ledólt pihenni egy kicsit, akkor neked annyi.
- Igaz, ő az osztagparancsnok, mi csak az emberei. De ez nem lesz sokáig így...

A lány eddig hallgatózott, már tisztán látta, hogy így nem fog semmi hasznosat sem kicsikarni belőlük, legalábbis ekképpen nem.

Ideje szemtől szemben is találkozniuk.

A korábban elagyazott férfi pisztolytáskájában könnyű szerrel talált egy számára tökéletesen megfelelő, egykezes sugárvetőt. A többi, kétkezes sugárkarabélytól inkább távol maradt, azok olyan nehezek és ormótlanok voltak. Ráadásul a Hawk által tartott, meglehetősen kevés lögyakorlat során mindig is a kisebbet használta, az éles helyzeteket is beleértve – többek között aznap, mikor szereztek neki egy fénykardot.

Bár sokkal jobban lőtt a balkezével, inkább a jobba vette a gyakorlatilagos fagyhalál küszöbére húlő fegyvert, a vívókezébe. Nem egy ösztönös, ezerszer a fejébe vésett cselekedet volt ez, hanem azon pofon egyszerű tény eredménye, miszerint a baljával szokása elereszteni az erőlkéseket, és az elmetrükköket, valamint minden mást, amely az Erő használatát igényelte. S az ő vélekedése szerint, ezen befolyásos előny megtartása bőven megérte néhány pontatlan lövés megkockázatását.

Idő közben remélte, hogy sikerül észrevétlen maradni az első kecses lövés eldördüléséig, azonban az a bizonyos lézernyaláb inkább haragosan, mintsem lágyan szelte a fagyos levegőt, egyenesen Rya mellkasa felé. A lány csak aközben szembesült vele, hogy a lopakodás nem valami egyszerű dolog a hó porhanyós felületén, s egy férfi sem fog teketóriázni egy lány kislány láttán, ki egy bajtársuk rovátkáival teletűzdelt sugárvetővel rohangál a kezében, ahogyan ösztönösen egy jeges duracéldarab mögé vetette magát. Ez tökéletes fedezékül szolgált számára.

- Elment az eszed, ez csak egy kislány! – förmedt rá a társa a tökkel ütöttre, ki meghúzta a ravaszt, mielőtt Venn olyat tett volna, ami egyszer és mindenkorra megváltoztatja a róla kialakított képét. Vett egy mély levegőt, majd kifordult a jégcsapok által tűzdelt fémrengeteg mögül, szorosan követve az Erő ösvényét. Ezúttal sem kellett csalódnia benne, az alig egy másodperc tört részéig tartó mozdulatsor végeztével egyenesen a rá tüzet nyitó férfi szeme közé mutatott a sugárvetőjének rideg csöve. Nem habozott meghúzni a ravaszt, ezúttal nem tehetette.

Korábban is érzett már megbánást az által másvilágra küldött személyek iránt, de ez merőben mást volt, sokkalta erőteljesebb. Így, hogy egy kicsit el is kaphatott a beszédéből, afféle ízelítőként a férfi személyiségéből, aki egy hatalmas lyukkal a koponyájában, agyvelő nélkül zuhant a vastag hótakaróba. A vártnál jóval halkabb puffanás hallatán a lány méltán érezte, ha ő szánalmat is érzett a soron következő ellenfél iránt, az már egy csöppet sem fog fordított esetben.

A felé mind hevesebben és haragosabban érkező, vörösés lézernyalábok özönében felötlött számára, hogy nem csak a lelkiismerete jár jobban, ha megkíméli a különös fazon életét, hanem a túlélési esélyei is meglehetősen növekedhetnek. Melyek, valljuk be, egy kashyyki szappanárus megélhetési esélyinél is kevesebbnek ígérkeztek.

- A fenébe, hogy merülhetett le ez a vacak?! Csak egyszer lőttem vele... – hallatszott Rya heves bosszankodása, melyet a birodalmi kételkedve szemlélt, eleinte. Aztán kezdett feltűnni neki, hogy a kis amazoncsemete már egy jó két perce nem bújít elő a fedezéke mögül, ráadásul ő sem volt valami töltésmilliomos, ezért csakhamar megindult a duracéltömb felé. Az nem volt magasabb hetven, tán nyolcvan centiméternél, ezért meglepte, hogy egy ilyen kis jövevény mily könnyedén tud megbújni mögötte. Túlságosan is jól, ami azt illette.

Nem igazán értette, hova tűnhetett, mikor elég közel ért, hogy tisztán lássa a fedezék mögött rejtőző semmit, ahonnan még egy kósza lábnyom sem vezetett sem a hajó, sem pedig a környező táj felé. *Ez a kis izé egyszerűen felszívódott.*

- Fel a kezekkel! – hallatszott egy szelíd, elsősre kedvesnek tűnő hang mögüle, melyet eleinte nem is vélt túlzottan nagy fenyegetésnek. Venn egyszerűen nem szokott hozzá a fenyegető, rosszálló beszédhez, a hányatott sorsa ellenére is előkelő volt a maga nemében, ám a cselekedetei mégis méltán elnyerték az eredményüket. Hiszen a férfi hamar összerakta a cseles trükk darabjait, és immár tisztán emlékezett rá, hogy a rá fogott sugárvetőben még több mint 80%-os töltés volt az induláskor.

Nem is értette, hogy az imént hogy lehetett ilyen hülye.

- Dobd már el! – rivallt ár a pusztá félelmében ledermedő birodalmira, ki végre elengedte a kezei közt eddig görcsösen szorongatott, kétkezes sugárvetőt, majd óvatosan a tarkója mögé tette a kezeit. A lány szembesülve azzal, hogy életében először került a puskacső derűs oldalára egy ilyen helyzetben, még kiélvezte a pillanatot, – már amennyire a tanításai engedték – azután egy csapásra a férfi előtt termett. Kinek még pislantani sem volt ideje, Rya oly sebesen ragadta meg a nyakánál, s szegezte a Matchmaker fémes burkolatához.

- És most szépen válaszolsz a kérdéseimre, máskülönben helyben kiloccsantom az agyadat! – csattant fel a lány, egyenesen a fickó szeme közé fogva a sugárvetőjét. Bármennyire is igyekezett, hogy az arcán, a mozdulatain, s a halványkék szemeinek pusztá tekintetén tisztán látsszon, hogy nem viccel, az ellenfele mégsem lett bolonddá. Tisztában volt vele, hogy ezt még neki is nehezebbre esne megtenni, nemhogy egy számára tíz-tizenöt évesnek látszó lánynak, kit a kétségbeesés vezérelt.

- Talán, de szerintem képtelen lennél megtenni. Nem úgy, ha a szemembe nézel! – ekkor hirtelen rántott egyet a tarkóra tett kezeivel. Menten leválasztva a sisakját, s egy éles mozdulattal behajítva a hóba. Ami kétsége volt ennek kapcsán, az már el is illant az elméjéből, hiszen már most le kellett volna, hogy lője a „fogva tartója”.

S Rya lelke valóban megrázkódott a pillanatban. Így, hogy tisztán látta a zöld szemű, fiatalos arcú férfit, kinek rövid, fekete haja kócosan maradt a minden bizonyal sietős reggel következtében, egyszerűen nem tudta meghúzni a ravaszt. Szerencsére nem is kellett neki, még mindig ott volt az elmetrükk.

- Igen, kipróbáljuk?! – vágta rá látszólag fenyegető, vérszomjas tekintettel, miközben az Erő segítségét kérte és kapta az ellenfele megfélemlítését illetően.

- Beszélék! Kérlek... ne bánts... – hallatszott a minden más esetben már szinte logikátlanul gyáva kijelentés a férfi torkából, ám a lány tudta, hogy az Erőnek mily rettenetes hatalma van a gyengeelméjűek felett.

- Rendben – váltott a lány egy jóval szelídebb hangnem, a saját hangnemére. Most, hogy az ellenfelét már teljességgel elfogta a halálfélelem, már nem volt szükség semmiféle színjátékra. Zavartalanul adhatta önmagát. – Hol vagyok? Mit keretek itt?

- A Ho... a Hoth bolygón – hebegte a birodalmi katona a rettegésében. – Minket azért küldtek ide, hogy... hogy túlélők után kutassunk. Az előző osztag nem jelzett vissza, aztán megtudtuk, hogy miért. Csak négy holttestet találtunk... vagyis hármat, téged is holtak véltünk – *úgy tűnik, ez kezd ragályos lenni errefelé.*

- Egy karcolás sem ért... idióták – vágta rá akaratlanul is Rya, csak a tudatában tervezte hangoztatni az egészet, ám különös mód mégis kicsúszott a kecses ajkain.

- Ott feküdtél... már órák óta. Értsd meg... minden tele volt vérrrel. Rádásul olyan erővel szorongatottad azt a kardot, mintha beállt volna hullamerevség.

- A kardom? Hol van?! – förmedt rá, kissé haragosabban a tervezettnél. Az a fényszablya már túlságosan a részét képezte, hogy ne érintse nehezen az elvesztése. Oly sok derűs és izgalommal teli emlék fűződött már hozzá, néhány tragikust is beleértve. Ám ez már nem volt lényeges, csak az, hogy visszaszerezze.

- A jobb zsebemben... – akaratlanul is odanyúlt, s meglepő módon a lány még hagyta is, hogy a hosszas kotorászás után előszedje az egyetlen dolgot, mellyel még árthatott volna neki. Viszont minden a várakozásai szerint történt, a birodalmi annyira félté a halált, hogy nem tett mást, mint remegő kézzel átnyújtotta neki. S ő hamar kitépte az ujjai közül, haragosan, de leginkább durcásan az övére erősített tokba helyezve. – Bocsáss meg... értsd meg, hogy muszáj volt elvennem, sőt, jobb, hogy elvettem, mielőtt Speltzer ideért. Ha ő meglátta volna, nem kockáztatja meg, hogy esetleg él-s-e. Tudta, hogy nektek szokásotok a tetszhalál, abban a pillanatban letépte volna a fejedet. Én azt hittem... te nem vagy jedi, hogy véletlenül került hozzád... hogy a társaid csak elterelésképp nyomták a kezébe...

- Mi van a társaimmal? Mit tudsz róluk?!

- Csak annyit... hogy elmentek, amint végeztek az első őrjáratral. Speltzer szerint a hegyekbe. Azt mondta, inkább maradjunk itt, jelentsünk a többieknek és ők majd elintézik őket, nem is tettem mást.

- De mit mondtál nekik, és mikor indulnak? – folytatta a kérdezősködést, bár már többet is megtudott tőle, mint remélte. Ebből már kiindulhat valamerre.

- Hogy csak holttesteket találtunk. A háromfős őrjáratot, és egy twi'leket, de nem volt benne semmi különleges, és a célszemély feltehetően a hegyekbe menekült, de mi túl kevesek vagyunk ellene. Mi nem tudtuk, hogy te vagy az... nem sejtthettük...

- Nyugi, nem én vagyok az, de tudom, hogy kiről beszélsz – *elvégre ki másra vadásznának? Hansra, egy Jedi mesterre, a fél galaxist oltalmazó tábornokra, vagy rá, a kotnyeles tanítványára, aki még egy gázkart sem tud meghúzni nélküle?* – És mesélj, mikor indulnak a hegyekbe, és legfőképp merre?

- Azt mondták, hogy két óra múlva, de csak ennyit, nem többet...

- Remek, akkor az utolsó kérdés, és elengedlek – tulajdonképpen már most is megindulhatott volna a hegyek felé, de még mindig akad valami, melyre felettébb kíváncsi volt. – Milyen állapotban van a hajótok? Fel tudtok szállni vele?

- Nem, darabokra tört az egész, több kilométeren szétszóródva. Legtöbben csak a mentőkabinoknak köszönhetően éltek túl. De kiküldtünk egy jelet, egy segélykérést. A válasz alapján, ma estére itt lesz egy cirkáló, felveszi Xesh, és a túlélőket...

- Sebaj, akkor majd sietek – vágta rá nem es egyszerűséggel, majd megtette, mit meg kellett tennie. A sugárvetőjét elfordította a kezével, hogy a markolat nézzen a férfi felé, mielőtt megkezdje a mozdulatot, melyet egyértelmű szándék övezett.

- Várj! – kiáltotta a birodalmi katona félelmében. – Nem *Arkam tábornok a... célszemély. Azt mondták, hogy egy fiatal jedi keresnek, egy padawant. A mestere*

lényegtelen – próbálta figyelmeztetni az utolsó erejéből, de Rya nem volt szófecsérlő kedvében. Csak az lebegett előtte, hogy mihamarabb meglelhesse a társait, s ezért nem állt meg az „Állj!”-nál. Még azelőtt leütötte az ellenfelét, mielőtt sor kerülhetett volna a mondatra, melynek hallatán elkerülhetett volna egy súlyos vétet.

Valamikor a nem túl távoli jövőben.

Persze ezt még nem sejthette, nem is sejthette, csak kevés jedi láthat ehhez elég mélyen az imsmertlenbe. Éppen ezért az övére csatolta a sugárvetőt, – még jól jöhet – majd miután meggyőződött róla, hogy a férfinak nem esett komoly baja, s egy kiadósfejfájás kivételével nem lesz túl sok következménye a találkozásuknak, még egyszer utoljára felmérte a környezetét. S csakhamar észrevett valami érdekeset.

Akármennyire is látszott a Matchmaker egy hasznavehetetlen ócskavasnak odabentről, kívülről már nem is festett olyan vészesnek. Azon kívül, hogy a hajó orra enyhén belefúródott a porhanyós hórengetegbe, valamint számos acéllemez vált re róla a becsapódást követően, még nagyon is egyben volt. Sőt, Rya még azt is meg merte volna kockáztatni, hogy felszálló képes. Így menten akadt is egy feladata, mely még a többiek megtalálásnál is fontosabbnak ígérkezett. Elvégre, ha útra kelne, nem tudhatja, mikor térnek vissza, ha Hans hajlandó lesz megkockáztatni egyáltalán.

Ennek mérlegeléséhez tudniuk kell, hogy a hajó még repülhet-e.

Nem telt bele túl sok időbe, csupán néhány sietős léptbe, hogy a meglehetősen viharvert úralkalmatosságuk pilótafülkéjében találja magát. Valami már a kezdettől fogva azt sugallta neki, odabent minden sötét és ijesztő lesz, és persze nagyon, de nagyon hideg. Ebből egyedül a faggyal kapcsolatos előérzete valósult meg, odabent is éppoly vérfagyasztó viszonyok uralkodtak, mint a környéken. Azonban fény sütött rá az ablakokon keresztül, kellőképpen beragyogva a helyiséget.

Meglepve tapasztalta, hogy a hó magassága alig húzódott a horizont aljáig, azaz az átlátszó felület kezdetéig, s oldalirányba szép lassan ereszkedett. Ennek értelmében a hajó enyhén oldalra dőlt, mielőtt megfékezte volna a jég özöne. A szintje a leszállórampa irányában bizonyult a legalacsonyabbnak, de a másik oldalt is csak részben temette be. Innen még ő is fel tudna szállni, már csak az a kérdés:

Hogy ez technikailag is éppúgy lehetséges-e?

Amint ezen kérdés megfogalmazódott az elméjében, menten az ugyancsak alig, de még éledező műszerfal felé eresztette halványkék szemét, ahol is a kijelzők egyikén a Matchmaker részletes alaprajzát is megtalálta. A sérült és az ép részeket zöld, sárga és piros színek választották el. Meglepve tapasztalta a zöld döntő többségét. A *kényszerleszállás mégsem volt olyan vészes*. A sárgás rész hozzávetőlegesen elenyészőnek bizonyult a másik két szín mellett, és ez volt az, mely mégis aggasztotta a fiatal elméjét. Feltűnően sok volt a pirosból, tán túlságosan is.

A most kétségbeejtően ható szín beborította az alaprajz közel negyedét. Ez vagy azt jelentette, hogy a hajó már sosem fog felszállni, vagy pedig azt, hogy szétesik a művelet közben. Ennek ellenére nem adta fel, nem, míg kellőképp el nem mélyed a részletekben. Ott megleli a választ a megmaradt kérdéseire.

- Lássuk csak... mennyire esett bajod... – motyogta alig hallhatóan, mintha a szép beszéd és a szavakkal való megilletés bármit is segített volna a helyzetén, ahogyan lenyomott néhány kékesen fénylő gombot a terminál mellett. A kijelzőn csakhamar egy lista kezdett kibontakozni, egyesével, szorosán egymás alatt megjelenítve a hajó minden egyes rendszerét, melléjük írva, hogy működőképese-e.

- A pajzsok... nem, fegyverek nem... Sebaj, egyébként sem kellene, csak a hajtómű menjen, és a segédtrakéták – sziszegte halkán a fogai közt a fagyos hidegben. – A segédtrakéták fele még működik, ennyinek elégnek kell lennie. A zuhany persze rendben van, a fűtés már nem... Az már jelentéktelen. Áh, a hajtóművek... – kerekedtek ki szemei a legfontosabb rendszerhez érkező, s csakhamar alább hagyott a lelkesedése. – És... nem megy. Persze... mire is számítottam. De miért nem?

Hamar lenyomott még néhány billentyűt, alaposabb pillantást is vetve rá.

- Hátha még javítható... – fogalmazta szóba az egyetlen, legalábbis a legjobb reményüket. Teljesen mindegy, hová mentek a társai, s még megtalálja-e őket, ha az a cirkáló ideér. Hiszen Xesh egy tapodtat sem mozdul majd, míg meg nem találta őket. – Csak a porlasztó mondta fel a szolgálatot, véglegesen. Abból pont nincs tartalék... szóval kénytelenek leszünk szerezni egyet. De hogyan? Mindegy... ezt majd kieszeliük a többiekkel. Csak találjam meg őket...

Amint ezt a fejébe vette, már fel is egyenesedett a műszerfal felől, gyors, javarészt fájdalommentes léptekkel közelítve a leszállórampa felé. Ha hideg másra nem is, de a fájdalom elnyomására tökéletesnek bizonyult, ám azt a keserű tényt is maga után vonta, miszerint már kezd veszélyesen is elgémberedni a lába, ami hosszú távon nem kecsegtetett túl sok jóval a részéről. Jó lenne, ha már megmelegedhetne.

Természetesen a hajó fedélzetén sem meleg ruha, sem étel nem volt már. Ezen csekélyégeket már rég elemelhették a birodalmiak, csak az a kérdés, *hogyan mikor?* Persze ez volt az egyetlen problémája, amivel szívesen foglalkozott volna, és nem tehetette meg. Mindegy, hogy most, vagy még az állomáson történt az eset, neki most neki kell vágnia a hórengeteknek, egyenesen az előtte tornyosuló magaslatok felé.

Hamar el is hagyta a fedélzetet, határozottan nekivágva mindannak, mi még előtte áll, remélhetőleg nem az utolsóként. Nem telt bele többbe, mint húsz lépésbe, amikor már minden megkérdőjeleződni látszott körülötte.

Hova menjek? Nagyon sok hegy van, lehetetlen, hogy véletlenül rájuk akadjak...

Egy darabig le is dermedtette a gondolat, amelyre a csontig hatoló hideg is jelentősen rásegített. Hosszú szempillantásokig bámulta a havas pusztaságot, életében először látva hasonlót. Az még elment, sőt, hosszú távon biztosan kifizetődő élmény volt, hogy először látott havat az élete folyamán, de bár ne lett volna ilyen drasztikus a kezdet. Mindig is azt sejtette, hogy ennek megtapasztalásához az Alderaanra viszi majd a mestere, éppen a tél küszöbére. Amikor a hó és a dér olyan gyönyörű fátyolba borítja a tájat, hogy az embernek menten festeni támadna kedve.

De nem, neki épp ide, tán a galaxis legfagyosabb helyére kellett látogatnia, úgy nekivágva neki a szemei előtt mindent beterítő hó és jégmezőknek, hogy még két órája sem szembesült a „hó” szócska mögött rejlő jelentéssel.

Ám ekkor egy csapásra ellillant minden kétsége.

Csak egy keveset töltött el az Erőbe mélyedve, hátha az még további jó tanácsokat s egyéb meglepetéseket tartogat számára, viszonylag kevés reménnyel a szívében, de csakugyan arra lelt kicsiny elméje. Valami legbelül méltán sugallta számára az utat, mely ahhoz a bizonyos, tán valamivel a talajban húzódó helyre – barlanghoz? – vezetett, ahová mennie kell. Nem azért, mert érezte Hans, vagy a többiek jelenlétét.

Egyszerűen csak mennie kellett.

Hamar megkezdte a porhanyós hóban való, minden lépéssel egyre inkább kilátástalanabbnak és reményvesztettebbnek tűnő menetelését, melybe megesett, hogy húz, netán harminc centi mélyen is belesüppedtek a keskeny lábai. S alig tett meg többet néhány száz méternél, mikor a kegyetlen táj elvette minden csepp erejét. Mintha már több tucat kilométert tett volna meg egy dzsungel közepén, olyannyira belefáradt az egymást egyre lassabban követő léptek megtételébe.

Hatalmas szerencséjére, ekkor újabb léptek törték meg a csendet. Eleinte félve kapta oda halványkék szemeit, de meglepetten tapasztalta, hogy nem egy ember, hanem egy állat tartott egyenesen felé. Mintha valaki, vagy valami a segítségére küldte volna az élőlényt, mely egyre sietősebben csörtetett felé.

Egy Tauntaun volt az, ahogyan Sohta mester tanításaiból kivette. Méghozzá egy jól megtermett, majdnem két és egynegyed méteres magasságot elérő egyed, mely már ritkaságnak is számított errefelé. Azt továbbra sem tudta megmondani, ki, – vagy legfőképpen mi? – vehette rá ezt a szelíd jószágot, hogy idáig kecmeregjen, de már a finom, fehér szőrzettel takart állat látványától is hálát adott az Erőnek.

Eleinte még csak meredten állt, reményteli tekintettel figyelemmel kísérve a minden bizonnyal életmentő élőlény mozgását, majd hirtelenjében észbe kapva nyomban felé iramodott, nehogy elszalassza a könnyed potyalehetőséget.

Nem telt bele többbe egy percnél, mikorra szemtől-szemben, alig két méterre torpantak meg egymás előtt, alighanem a másik feltehető reakcióját kémlelve. Rya bármennyire is békés állatnak ismerte meg a szerzetet, nem lehetett biztos benne, hogy valóban nem jelent-e rá fenyegetést. Elvégre két jókora szarv ékeskedett a fülei alatt, különös mód, jó harminc centivel túlhúzódva a szájánál, ezekkel akár még le is döfhetné. S az állat is minden bizonnyal hasonlóképp érezhetett az apró, szelídnek tűnő lány láttán, aki éppúgy kárt tehetett volna valamiféle varázseszközzel. Mint például azzal a fekete, hosszú csövű tárgygal, vagy például azzal a hengeressel.

Sőt, akár még az ujjából is mennydörgést szórhat, mint az a másik tette.

Némi álldogálást követően az egyre jobban vacogó lány tette meg az első lépést, heves reakciót kiváltva a tauntaunból, amely visszahőkölt és tett felé egy agresszív mozdulatot a fejével. Szemmel láthatóan nem akarta közelebb eresztetni az a parányi jövevényt. Hiszen az előbbiek sem voltak sokkal magasabbak, mégis kint hoztak a csordáikra azokkal a fekete varázseszközökkel, melyek valamiféle vörös villámokat szórt a hosszúkás csöveikből. *Akkor miért is kockáztatná a saját bőrét?*

Azonban – rá tökéletesen jellemző módon – Rea egy percre sem szándékozott feladni, hiszen a legcsekélyebb mértékben sem akarta bántani az életét minden bizonnyal megmentő állatot, mindössze egy fuvart szeretett volna.

Még tett egy határozatlan lépést, melyet egy újabb haragos fejmozdulat követett, mondván „*Ne gyere közelebb, te... izé!*”, majd a levegőbe szökellt kecses lábaival, látszólag az állat háta felé, de mégis valamivel előbb ért földet. Pontosan úgy, hogy a hófödte talajra való érkezés utolsó pillanatában a bájos kézfejét a lény homlokához érinthesse. Egyetlen szempillantás alatt fordítva, mindenem.

Az állat azon nyomban lenyugodott, mondhatni kezes báránnyá vált a twi'lek számára. Még le is guggolt, hogy könnyebben ülhessen fel rá. Az újabb meglepő jelenet is az Erő érdeme. Az együtt töltött évek alatt ebbe is alaposan bevezette Sohta mester. Rya szinte lovag volt már, de mégsem lehetett az. Ahhoz egy mester jóváhagyása kell, és akárhogy is nézte, nincs más Hanson kívül, aki hajlandó lenne rá.

S ő mindennek, csak késznek nem tartja ezen sorsdöntő élményre.

A lány még sokáig merengett azon, milyen lehet majd, mikor ténylegesen is lovag lehet, – történjen az itt, vagy már a saját idejében, ha visszajut oda egyáltalán – ám egy újabb rendkívüli esemény zavarta meg gondolatmenetét, mikor már legalább fél órája szelte a tájat méretes hátasán. Az érzetei alapján egy köpésre a céljától.

„*Jönnek a repülő... izék!*” – valami ilyesmit tudott leolvasni a különös hang hallatán hátraforduló tauntaun reakciójáról, mely nem meglepő módon őt is ezen okos lépésre készítette. Igazság szerint nem számított többre egy nagy rakás fenyegető hónál, vagy egy banthaárnyál, ezért halványkék szemei majd kiugrottak a helyükről, amikor két motoros szán képét kellett közvetíteniük a lányelméjébe, ugyanennyi vérszomjas sith harcossal a hátukon. Nyilvánvalóan az ő keresésére érkeztek.

- *Tehát azt a Speltzert mégsem agyaltam el rendesen... na, majd most őket!* – visszhangzott dacosan a lány mind hevesebben cikázó gondolatai közt, mialatt csak egyetlen dolgot lehetett leolvasni a hátasállata arckifejezéséről, mikor ismét hátra tekintve a két fenyegető izé már csak méterekre járt a párostól.

„*Lövő izék. Ne... izé... neee!*” – csak eddig jutott szegény jószág, ugyanis az egyik vörösösen izzó lézernyaláb menten lábon találta, a talajra való nem túl kellemes rogyásra készítve, s ezt egy újabb haragos lézer követte.

Rya már kezdettől fogva látta, érezte, hogy erről az élőlényről már mindenképpen le kell mondania, ha meg akarja élni a reggelt, bár ahhoz az este folyamán érkező cirkáló előtt el is kell hagynia a bolygót, valamint a társaira is rá kell lennie, és... *de mindegy, egyszerre csak egyet.* Menten el is rugaszkodott a fehér bundájú állat hátáról, a levegőbe magasodva, mikor egy halálos erejű lézernyaláb közeledett feléje.

Csakugyan kioltva egy életet.

Mivel Rya már egy teljes méterrel felette járt, szegény állat vaskos nyakát érte a lövés, s az menten bögött egyet, afféle utolsó leheletként. A jólelkű fiatal legszívesebben még egy könnycseppet is hullajtott volna érte, ha nem lett volna olyan elfoglalt a talajra érkeve, farkasszemet nézve az ellenfeleivel.

Veszteni valója nem lévén, kezébe vette fénykardját, meglepetten tapasztalva, hogy annak akadálytalanul aktiválódott zöldesen izzó pengéje. Nem is értette, miért lepte meg ennyire, mikor tudta, hogy a férfi csak haszonlesés céljából vette el, és ehhez mindenképpen működőképesnek kellett lennie. Azonban már úgy vélte, hogy végleg elfogyott a szerencséje. S mikor kecsesen hátrébb helyezte bal lábát, védekező

állásba emelve a művészi plazmapengét, kezdett kibontakozni benne az ezen egyre valószínűbb lehetőség egy merőben más megnyilvánulása.

Ugyanis a két szán már túl soknak ígérkezett.

Egy elől még félre tudott ugrani, sőt, még a lézereit is el tudta pattintani, de mindkettőt nem lehetett egyszerre, márpedig kettő ellenében már könnyedén előállhat egy ilyesfajta helyzet. Ez már az első lövés háritásánál körvonalazódott benne, mikor még nem sejtette, milyen könnyű dolga lesz.

Hiszen az első gép egyenesen felé zakatolt.

Mintha csak el akarná gázolni, vagy valami különösen fájdalmas dolgot tenni vele, melynek eléréséhez a létező legkedvezőtlenebb helyzetbe hozta magát az ellenfele. Rya oly könnyedén szökelt el a fogat útjából, mintha csak egy sebesen szaladó ember útjából lépett volna félre, mindez egy szempillantásba sem telt. Túl gyorsan ahhoz, hogy a lányban a szörnyű gép kárt tehessen, de már túlságosan is későn ahhoz, hogy a támadója korrigálhassa a manővert, így kénytelen volt szembenézni a keserű következményekkel. Elvégre ez mindennek számított, csak nem védekezésnek.

Alig győződött meg róla, hogy biztos távba ért, a lány máris tett egy éles mozdulatot a kardjával. Épp, mikor a sith felderítő elsuhant mellette, hatalmas árat fizetve a tévedéséért. Ugyanis a zöldesen izzó penge úgy szelte le a gép hátsó részét, mintha csak egy lángok által övezett kés vágott volna egy odaégett cipőszerűséget. A motoros szán először sebes pörgésbe kezdett, tán ezen jeges planéta legderűsebb pontja felé tartva, amikor is egy narancssárgás lángfelhő törte meg a táj ütemét.

Bármit is vélt az ellenséges harcos, akárhogyan is gondolta el a hátralévő életét, s a halála keserű pillanatát. Ez biztosan nem szerepelt a számításai közt, de a halála legalább fájdalommentes volt. Ha őt nem is, de Rya lelkét biztosan megnyugtatta valamelyest. Elvégre szegény lány ezúttal sem tehetett mást. Vagy ő, vagy az ellenfele fizeti a legmagasabb árat, melyet bárki is fizethet. Ezúttal a lány egy olyan érzést tapasztalt, mit csak kevésszer. Örült, hogy ezen árat nem ő fizette.

Azonban még nagyon is megadhatta

Hiszen még koránt sem volt egyedül, még maradt egy ellenfél, kivel mindképpen számolni kellett. Ő már jóval taktikusabban vetette bele magát az öldöklésbe, de mégsem elég okosan, mint remélte. Meglehet, hogy a vélekedése szerint az utolsó pillanatban való megfordulást a sith harcos még kielégítő ötletnek találta, de Rya sokkal, de sokkal rugalmasabb volt, mint ő hitte.

Az egyik pillanatban még látszólag küszködve háritotta a lövést, és a következőben már a levegőbe is vetette magát, közel négy méteres hosszt megtéve. Úgy számolta, így pontosan a támadója elé kerül, és valóban így is lett. Már nem kellett mást tennie, mint egy újabb éles kardmozdulatot tennie, mely ezúttal előbb ért a végéhez, mint azt az ellenfele hitte. A férfi már egy pillanatra úgy vélte, megmenekült.

Csak azzal nem számolt, hogy a penge megállt a levegőben, mintsem elsuhant volna előtte. Bár a lánynak nem volt szokása, de mégis behunyta szemeit, ezt nem akarta végignézni, annyira a fiatal lelke ellenére voltak a történetek. Különben sem kellett minden egyes képkockának a szemtanújának lennie, az Erő mindent közvetített a tudatán át, a halványkék szempár közbenjárása nélkül.

Így Venn pontosan tudta, hogy a délceg motorosszánt a középső részénél kezdte áthasítani a penge, s mintha lelassult volna az idő körülötte. Az, ahogyan a zöldes plazmatorony centiméterről-centiméterre hasította át a fagyos viszonyok közt suhanó gép oldalát, perceknek tűnt, pillanatok helyett. Cukott szemei ellenére mégis látta maga előtt, ahogyan a kard eléri az ellenfele lábait, úgy keresztülsuhanva azokon, mintha ott sem lettek volna. A birodalmi minden valószínűség szerint csak akkor eszmélt rá a végtagjai elvesztésére, mikor a csonkokról már leváltak lábszárai, halk puffanás keretében érkezve a hórengeteg fagyos felületére.

S miután Rya teljes hosszában átszelte a járművet, az még ment egy darabon, mielőtt a lángforró motorja, és az egyre ömlő üzemanyaga átadta volna a helyét egy valószínűs lángtengernek, mely hosszú pillanatokig égett, akárcsak az ellenfele. Az még mindig élt, mikor a forróság és a hiányzó alkatrészek szép lassú megállásra készítették a gépét, hiszen még ordított is. Fájdalmas kiáltásait hallatva a jeges tájon, mielőtt végleg feladta volna a szíve, s megszűnt volna heves kapálódzása kezeinek.

Ha az előző után nem is, de érte a lány már ejtett egy könnycseppet, mely mély érzeteket rejtett ugyan, mégis fagyossá vált, ahogyan lekigyózott szép orcáján, majd teljességgel dermedten, jéggé fagyva érkezett a havas felszínre.

Már elfogytak az ellenfelek, immár megtehetette.

A legtöbb keserű, ám szükséges esethez hasonlóan ezen is hamar túltette magát, rendületlenül folytatva útját a jégözönben. Hiába volt az ég tiszta, és köszöntött dél a Hoth ezen tájára, mégis rettenetesen hideg volt, de erre próbált nem gondolni, hiszen már olyan közel járt a céljához. Legalábbis az Erő sugallatai szerint.

Hiszen sehol nem látott semmit sem, egyedül egy jókora lejtő húzódott előtte, mely nem vezetett máshová, mint egy újabb kiáltástalan fagyözönbe. A kérdéses hegyek, melyekről a birodalmi beszélt még több napi, ha nem heti járásra voltak, tehát a társai sem érthették el őket. Már ha úton voltak egyáltalán, hiszen ezt csak az a bizonyos, Speltzer nevezetű hústorony sejtette. És Venn is csak azért mert nekivágni a zord tájnak, mert a férfi ezt hitte, majd az Erő is rásegített erre.

A misztikus hatalom, mely jöllehet, ma már oly sok alkalommal mentette meg az életét, hogy még számolni is elfelejtette, azonban meglehet, hogy ezúttal mégis rossz helyre vezethette. *Nagyon remélem, hogy nem... túl messze vagyok már, hogy visszamegehessek, de úgy látszik ahhoz is, hogy bárhol menedéket lelhessek.*

Bár még nagyon is előre akart menni, kezdte azon kapni magát, hogy a lábai már nem igazán engedelmeskednek. Nem csak egyszerűen nem volt az ínyükre, hanem már átfagytak, a karjaival egyetemben. Eddig is ezen különös, mindent és mindenki felölölő energia akadályozta meg az elkerülhetlent, ám egyre inkább kérdésessé vált az a bizonyos szó, hogy *meddig*. Bármennyire is voltak a társai, már nem érhetett oda.

A kétségbeesett haladás közben hiába érezte az Erő sugallatait, melyek egyre csak az sugallták *„Ide! Itt vannak... Már csak egy lépés!”*, már nem is hitt bennük. S egyre inkább attól a pillanattól kezdett tartani, amikor már nem tud lépni egy újabbat, sőt, már mászva sem tud előbbre jutni a hórengetegben. Akkor itt fog megfagyni.

Az otthona utáni legutálatosabb környezetben.

Ám mielőtt erre sor került volna, a létező legrosszabb történés következett, mely ezen kívül megtörténhetett. Rya nem tudta, hogy szakadhat be bárki alatt is egy ilyen tömör, szinte áthatolhatatlanná szilárdult jégtakaró, aki ilyen kicsiny és könnyed léptekkel szeli a tájat. De mégis megtörtént, gyökeresen ellentmondva minden általa ismerttel. S az egyik pillanatban még odafent volt, reményvesztetten szelve a tájat.

A másokban pedig azon kapta magát, hogy egy halk reccsenés, leginkább egy roppanás zöreje után már menthetetlenül zuhanni is kezdett, egyenesen a mélységbe. Nyomban a karja után nyúlt volna egy különös ösztönt, idegi berögződés állal vezérelve, de minden túl gyorsan történt, hogy mindezt megtehesse.

Nem látott mást a sötétkék, a fehér, és különös mód, a koromfekete heves váltakozásánál a zuhanása közepette, melyek az érkezés semmihez sem hasonlítható élménye követett, egy halk puffanás kíséretében. Legalább e tekintetben szerencséje volt, a mögötte letóduló, porhanyós hó finom puha talajt szabott alatta, így az érkezés pillanata leginkább olyan volt, mintha egy jéggé teli kádból egy fagyos lepelbe érkezne, mely egy duracélból készült, rideg ágy felületét takarta.

Az eset egyáltalán nem fájt neki, melynek eleinte örült ugyan, ám később belerettent. De közel sem annyira, mint amikor halványkék szemei egy olyasvalamin akadtak meg, melyet még Myra sem ismert elég rendszeren ahhoz, hogy rendszeren körülírhasssa, ám a lány mégis be tudta azonosítani. Mindehhez nem kellett mást tennie, mint lopva felmérni a körülötte heverő csontokat és véres húscsapatokat, melyek halomszámra heverték a barlangban, mint egy fagyasztóhelyiségben.

Volt ott mindenféle élőlény, mely valaha is őshonosnak számított ezen fagyhalállal teli világon. A mezei tauntauntól kezdve egy, az itt lakozó vérmes élőlény egyik feltételezett riválisán át néhány nem túl őshonos dologig is. Mégpedig egy pár elvétett droid kilógó vezetékekkel teli maradványaiig.

Nem igazán értette, hogy mit kezdhetett ezekkel.

Azonban tudta, hogy semmiképpen sem akar elég sokáig maradni ahhoz, hogy szembesülni is kellejen vele. Ugyanis az általa wampának beazonosított lények nem voltak valami vendégszerzőek, és meglehet, hogy a legyűréséhez már messze nem maradt elegendő ereje, de ahhoz még biztosan, hogy ebből a vérrel és halállal teli barlangból kikeveredhessen. Ki tudja, tán odakint ismét szerencséje lesz.

S most hosszas ideig vitázhatna azon, hogy az általa átéltek a pusztaság szerencséinek, vagy ennek szöges ellentettjének, a teljességgel rá jellemző eseményeknek voltak-e köszönhetőek. Hiszen minden eddig történt eseményhez kellett néhány kedvező fordulat is, azonban ahhoz már jókora pech kellett, hogy sor is kerülhessen azokra. Összességében az lett volna a legjobb, ha ottmarad a hajón, hátha rendbe tudja hozni a fűtést. Egy hozzá hasonló ügyes szerelő már igazán megteheti ezt.

Ám arra már végképp nem volt ideje, hogy méltán végigfusson mindezen a tudata, hiszen még mindig ki kellett jutnia innen. Úgy találta, hogy háttal áll neki a havas szörnyeteg, s ezzel párhuzamosan egy különös dologra lett figyelmes. Egy rakás jókora sérülésre az állat hátán, melyeket minden biztonnal egy – vagy több – sugárvető égetett. És tekintve, hogy ezek egyike épp a wampa tarkóját érte, az már semmiképp sem lehetett életben. Így már nem is tűnt oly fenyegetőnek.

Viszont a vállát hirtelen megérintő kézfej már annál inkább.

Rya annyira megijedt, hogy azt hitte, egy újabb, a mai nap folyamán már egy második ütemet is kihagyott a szíve. Nem is váratta magát túl sokáig, menten szembefordult az ellenfelével. S ökölbe szorított kezét már kész volt minden csepp erejével belevágni az előtte tornyosuló férfi arcába, amikor ráésmélt a kilétére.

- Nyugi, ne félj... Én vagyok az, Leon – próbálta nyugtatni a férfit, melyek hallatán már, ha nehezen is, de észrevette magát Rya. Sőt, miután elmúlt a riadalma, már rendesen is felmérhette a környezetét, ráésmélve, hogy az Erő koránt sem vezette rossz helyre. Inkább újfent megmentette az életét.

Miután tisztán látta, hogy Syrus mögött friss tábortűz lobogott, mellette pedig Hawk és Arkam ücsörgött, egy különös élőlény maradványait fogyasztva, meglehetősen jóízűen. A sült hús édes illatának ösztönzése által pedig nem csak arra jött rá, hogy a megpróbáltatásai, ha átmenetileg is, de véget értek.

Hanem ismét a társai közt lehet.